

РЕШЕНИЕ

№ 6111

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 07.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1698** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя К. В. жалба срещу Заповед № РД-14-272/21.01.2021 г., издадена от директора на РД „АА“, с която е приложена ПАМ – временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната табела с регистрационен номер на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] до отстраняване на нарушението, както и временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК].

В жалбата и в допълнение към нея са изложени съображения за основателността ѝ и за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва, че жалбоподателят е наемател на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] на основание договор за наем от 01.01.2021 г., като същия няма да извършва обществен превоз на товари, а превоз за собствена сметка. Това се установява от подадено заявление на основание чл. 12, ал. 10 ЗАвтП. Тъй като ЗАвтП дава възможност без лиценз да се извършва превоз с товарен автомобил под 12 тона, то основанието за издаване на заповедта е отпаднало. Също така, дружеството е подало заявление за издаване на лиценз. Също посочва, че знак за технически преглед не може да бъде предоставен, тъй като контролният орган е спрял автомобила за срок от 12 месеца и е отнел предната регистрационна табела, с което е осуетено правото на дружеството да бъде вписан към притежавания от него лиценз. Моли за отмяна на заповедта.

В открито съдебно заседание жалбоподателя не се представлява.

Ответникът, директорът на РД „АА“, към ИА АА, е представил административната преписка.

Взел е становище по жалбата, с която счита за неоснователна, а акта за законосъобразен, издаден от компетентен орган в предписаната за това форма и съдържащ необходимите реквизити.

В съдебното заседание не се представлява.

Заинтересованата страна [фирма] не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

СГП не взема становище и не се представлява в съдебно заседание.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между [фирма] като наемодател и [фирма], с ЕИК[ЕИК] в качеството му наемател, е сключен договор за наем, от 01.01.2021 г., на товарен автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] . С договора е договорено, че наетото превозно средство ще се използва за служебен автомобил, като наемателят не може да го преотдава. Срокът на договора е пет години.

Видно от свидетелство за регистрация, част I, товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , е собственост на [фирма].

С уведомление за извършване на превози за собствена сметка на пътници и/или товари, рег. № 33-16-29-65/04.02.2021 г., управителят на [фирма] е уведомил ОО АА, [населено място], че ще извършва превози на товари за собствена сметка с товарен автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] .

По делото е представен лиценз № 10565, валиден до 19.06.2026 г. за обществен превоз на товари на територията на Р. България, издаден от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, на [фирма].

С трудов договор № 66/06.11.2018 г., [фирма], като работодател е назначил В. К. Т., на длъжността шофьор, тежкотоварен автомобил 12 и повече тона, в дружеството. Със Заповед № 057/02.02.2021 г. на управителя на дружеството жалбоподател, трудовият договор е прекратен на основание чл. 325, ал.1, т.1 КТ.

С трудов договор № 3/02.02.2021 г. В. К. Т. е назначен на длъжността шофьор на лек автомобил до 9 места в Г. Е..

На 20.01.2021 г., около 15,20 ч., в [населено място], в кв. М. 4, на южна дъга, срещу магазин Хюндай, с посока на движение кв. Д., Т. Г. Б. – инспектор в РД АА, [населено място], е извършил проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и ЗДвП на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от В. К. Т.. При проверката е било установено, че с товарния автомобил се извършва обществен превоз на товари /пръст/, без шофьора на тежкотоварния автомобил да представи при поискване удостоверение на МПС-то за обществен превоз на товари за територията на Р. България, или заверено копие от лиценз на Общността за превоз на товари. Направена е проверка е било установено, че товарния автомобил не е вписан в лиценза за обществен превоз на товари на територията на Р. България или в лиценза на общността за превоз на товари.

За констатираното нарушение, служителят на РД АА е съставил АУАН № 285958/20.01.2021 г., на В. К. Т., за това, че като водач на МПС на 20.01.2021 г.,

управлявайки товарен автомобил самосвал И. 260-36X, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], извършвал обществен превоз на товари, без да има издадено удостоверение за извършване на обществен превоз на товари на територията на Република България или копие от лиценз на Общността, за превозното средство, което се установило след направена справка в отдел „Лицензи“ на ИА АА. Установено е нарушение на чл. 89, т. 1 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Въз основа на АУАН и при съобразяване на събраните писмени доказателства, директорът на РД АА, [населено място] издал и процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-272/21.01.2021 г., на основание чл. 107, ал.1, вр. чл. 106а, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 и т.3 от ЗАвтП, с която е приложена ПАМ „временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Констатираното нарушение е описано като извършване на обществен превоз на това с автомобил, за който няма издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари и не е включен в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България.

Заповедта е връчена на собственика на автомобила, на 28.01.2021 г.

Жалбоподателят е подал жалба срещу заповедта за ПАМ на 08.02.2019 г., чрез органа. Със Заповед №РД-08-30/24.01.2020 г., министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията е определил лицата от ИА АА, които могат да издават НП за установени нарушения на регламенти на ЕС, ЗАвтП, ЗДвП и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях. Сред упълномощените лица е и директорът на РД АА. А видно от Заповед № 589/31.01.2020 г., лицето, издало заповедта е заема длъжността директор на РД АА, [населено място].

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-14-272/21.01.2021 г., издадена от директорът на РД АА, [населено място], с която на основание чл. 107, ал.1, вр. чл. 106а, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 и т.3 от ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предна регистрационна табела за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелство за управление на МПС №[ЕИК].

Съдът намира, че е сезиран с жалба срещу годин за оспорване административен акт. Компетентен да се произнесе по подадената жалба срещу процесната заповед, е АССГ, тъй като жалбоподателят е със седалище в [населено място], поради което с жалбата е сезиран надлежният орган. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на процесния акт, тъй като с нея се засягат негови права и интереси. Съдът приема, че жалбата е подадена в срока за обжалване на индивидуалните административни актове, за което се представиха доказателства.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която

преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствие с процесуалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 ЗАвтП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. Процесната заповед е издадена от директора на РД АА, [населено място], без по делото да са представени доказателства за изрично упълномощаване за това.

По делото е приложена Заповед № РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, която е издадена на основание чл. 47, ал. 2 във връзка с чл. 47, ал. 1, буква "б." от Закона за административните нарушения и наказания, чл. 92, ал. 2 от Закона за автомобилните превози и чл. 189, ал. 12 от Закона за движението по пътищата. С тази заповед министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя длъжностни лица, които могат да издават наказателни постановления за установени нарушения на регламенти на Европейския съюз, Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и подзаконовите нормативни актове, издадени въз основа на тях. С оспорената по настоящото дело заповед е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 106а от Закона за автомобилните превози, а не административно наказание. Представената Заповед №РД-08-30/24.01.2020 г. на министъра на транспорта, информационните технологии не съдържа разпоредителна част, с която се оправомощават конкретни административни органи да налагат принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Заповедта не е издадена в изпълнение на правомощието по чл. 107 от Закона за автомобилните превози и с нея не се делегират правомощия по чл. 106 и чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Издаването на НП се различава по своята същност от заповедите за прилагане на ПАМ.

По делото ответникът не представи доказателства за компетентност, а именно заповед, съгласно която на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация се предоставят правомощия да налага принудителни административни мерки на основание чл. 106а от Закона за автомобилните превози. Указания в този смисъл са дадени от съда с определението от 09.03.2021 г., с което делото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание и с което е разпределена доказателствената тежест на страните. Ответният орган следваше да докаже, че са били налице фактическите основания, посочени в обжалвания акт и изпълнението на законовите изисквания за издаването му и по-конкретно, че акта е издаден от компетентен орган при спазване на изискванията за това, както и, че е налице допуснатото административно нарушение от страна на жалбоподателя. Такива доказателства не се събраха по делото, поради което и съдът приема, че не е доказана

компетентността на директора на Регионална дирекция Автомобилна администрация да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки на основание на чл. 106а от Закона за автомобилните превози.

По силата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. Във всички случаи, в които компетентността не произтича пряко от закона, а се обуславя от наличието на друго обстоятелство, то следва да бъде доказано. Доказателства в този смисъл не са представени, поради което се налага извода, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-272/21.01.2021 г., издадена от директор на Регионална дирекция Автомобилна администрация, [населено място], е издадена от административен орган, който не притежава необходимата за това компетентност. Липсата на компетентност на издателя е особено съществен порок на административния акт и води до неговата нищожност.

По съответствие с материалния закон.

Въпреки наличието на основания за обявяване нищожността на процесната заповед, съдът счита, че следва да разгледа и съответствието на заповедта с материалния закон, като направи преценка дали са налице материално-правните предпоставки за нейното издаване.

Безспорно по делото е, че дружеството жалбоподател е наемател на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС], на основание договор за наем, от 01.01.2021 г. и собственост на [фирма]. Безспорно е, че [фирма] притежава лиценз № 10565, валиден до 19.06.2026 г. за обществен превоз на товари на територията на Р. България, издаден от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Установява се, че на 20.01.2021 г., около 15,20 ч., в [населено място], в кв. М. 4, на южна дъга, срещу магазин Хюндай, с посока на движение кв. Д., Т. Г. Б. – инспектор в РД АА, [населено място], е извършил проверка за спазване на разпоредбите на ЗАвтП и ЗДвП на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС], управляван от В. К. Т., служител при жалбоподателя към момента на проверката. При проверката е било установено, че с товарния автомобил се извършва обществен превоз на товари /пръст/, без шофьора на тежкотоварния автомобил да представи при поискване удостоверение на МПС-то за обществен превоз на товари за територията на Р. България, или заверено копие от лиценз на Общността за превоз на товари. Направена е проверка и е било установено, че товарния автомобил не е вписан в лиценза за обществен превоз на товари на територията на Р. България или в лиценза на общността за превоз на товари.

Спорно е дали дружеството жалбоподател е извършил нарушението, констатирано в процесната заповед, а именно извършване на обществен превоз на товари с автомобил, за който няма издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари и не е включен в списък

към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България.

В настоящия случай е приложената разпоредбата на чл. 10ба, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП, според която, за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административни мярка „спиране от движение за срок 6 месеца на моторно превозно средство, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България“. С оглед преценката на материалната законосъобразност на издадения акт следва да се направи извод за наличие или липса на визираните за нейното издаване обстоятелства. В този смисъл съдът прави извод, че предпоставките за налагането на ПАМ с процесната заповед са налични поради следните съображения:

За издаването на заповед на основание чл. 10ба, ал.1, т.1, предл. първо ЗАвтП законодателят е предвидил две материалноправни предпоставки - положителна и отрицателна. От една страна, следва с определено моторно превозно средство да се извършва обществен превоз на пътници или товари, а от друга - превозът трябва да се извършва с МПС, за което няма издадено заверено копие от лиценз на Общността, или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари. В същия смисъл е Решение № 2776 от 02.03.2018 г. по адм. д. № 12563/2016 г., VII отд. на ВАС.

От доказателствата по делото се установява, че на 20.01.2021 г. е бил съставен АУАН за товарен автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма], и отдаден под наем на жалбоподателя [фирма], с който е извършвал превоз на товар, без издадено заверено копие на лиценз на Общността. В този случай несъмнено е била нарушена разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАвтП. Според тази норма обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или товари, лиценз на Общността или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметрови превози на пътници. С процесния автомобил е извършван именно обществен превоз на товари по смисъла на § 1, т. 1 и 2 ЗАвтП, съгласно която разпоредба „обществен превоз“ е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане, „превоз на товари“ е дейност на физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, извършващо превоз на стоки срещу заплащане със собствени или собствени и наети превозни средства, включително и на лизинг, независимо дали са натоварени или не, а „превозвач“ е всяко физическо или юридическо лице, регистрирано като търговец, което извършва обществен превоз на пътници и товари с помощта на превозни средства, предназначени за тази цел. Предвид изложеното, съдът приема, че дружеството жалбоподател, на 20.01.2021 г., около 15,20 ч. е извършвало обществен превоз на товари за своя сметка, с нает по силата на договор за наем товарен автомобил като е превозвал с тежкотоварен автомобил, обект на договора за наем - И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , пръст. Тези обстоятелства се установяват безспорно от представените по делото доказателства, а именно договор за наем на товарния автомобил, както и АУАН № 285958/20.01.2021 г.

Другата предпоставка за приложение на чл. 10ба, ал.1, т.1 ЗАвтП е автомобилът, с който превозът е извършен, да няма издадено заверено копие от лиценз или

удостоверение за извършване на превоз на товари. По делото е представено уведомление за извършване на превози за собствена сметка на пътници и/или товари, рег. № 33-16-29-65/04.02.2021 г., с което управителят на [фирма] е уведомил ОО АА, [населено място], че ще извършва превози на товари за собствена сметка с товарен автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС]. Посоченото уведомление само по себе си установява, че към датата на проверката 20.01.2021 г. товарния автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] е бил включен в лиценза, тъй като за включването му, дружеството е подало посоченото уведомление, но едва на 04.02.2021 г. За да се използва наетия товарен автомобил, следва същия да е включен в списък към лиценз за извършване на обществен превоз на товари на територията на Р. България.

Нормата на чл. 106а, т. 1 ЗАвтП, за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, една от които е временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. По делото е представено уведомление за извършване на превози за собствена сметка на пътници и/или товари, рег. № 33-16-29-65/04.02.2021 г., с което управителят на [фирма] е уведомил ОО АА, [населено място], че ще извършва превози на товари за собствена сметка с товарен автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС]. Посоченото уведомление само по себе си установява, че към датата на проверката 20.01.2021 г. товарния автомобил И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] е бил включен в лиценза, тъй като за включването му, дружеството е подало посоченото уведомление, но едва на 04.02.2021 г.

Редът за лицензиране на обществените превозвачи е уреден в Глава Втора на ЗАвтП, в съответствие с който кандидатът следва да докаже пред министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощено от него длъжностно лице, че отговаря на изискванията за благонадеждност, професионална компетентност, финансова стабилност и установяване на територията на Република България (чл. 7, ал. 2 от ЗАвтП). Наличието на тези обстоятелства се преценява от компетентния орган по отношение на всеки кандидат. Една от хипотезите ресорният министър да откаже издаването на лиценз за дейността е кандидатът да не отговаря на някое от изискванията, изброени по-горе. Следователно, всеки лиценз е поименен, както се установява и от съдържанието на представения по делото такъв на името на [фирма], и същият дава право на конкретно посочения в него търговец да извършва съответната лицензирана дейност. Разпоредбата на чл.106а не държи сметка за това, чия собственост е МПС, с което е извършено нарушението. Без значение е дали превозът е извършван от името и за сметка на собственика или на трето лице и в какви взаимоотношения са били тези лица. Целта на принудителната мярка е да преустанови вече започналото и продължаващо правонарушение, което може да стане, когато се отнеме средството, с което нарушението се извършва - моторното превозно средство, което няма удостоверение.

Следва да се спомене и че извършването на която и да е от формите на дейността без надлежно разрешение е въздигнато от законодателя в административно нарушение съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗАвтП, за което се носи административнонаказателна

отговорност, която е лична - на водача, и различна от преустановяващата принудителна административна мярка. Органът е посочил правилната правна норма-чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗавП, която е послужила като основание за налагане на процесната ПАМ. Настоящата съдебна инстанция следва да прецени дали са налице предпоставките за нейното приложение или не.

С оглед на изложеното и като провери оспорения акт на основание чл.168 от АПК, съдът в настоящия състав намира, че оспорения акт като правилен и законосъобразен, следва да бъде потвърден.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът не претендира разноски, поради което не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от [фирма], с ЕИК[ЕИК], [населено място], представлявано от управителя К. В. срещу Заповед № РД-14-272/21.01.2021 г., издадена от директора на РД „АА“, с която е приложена ПАМ – временно спиране от движение, чрез сваляне и отнемане на предната табела с регистрационен номер на товарен автомобил самосвал И. 260-36Х, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма] до отстраняване на нарушението, както и временно отнемане на свидетелството за управление на МПС №[ЕИК].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: